

Arrest

nr. 165 433 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 november 2015.

1.3. Op 16 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 2 september 1984. U bent een soenniet van Arabische origine. U heeft steeds op hetzelfde adres in de wijk Ma’amel gewoond. U studeerde literatuur en media aan de El Mustansiriyah-universiteit. Uw vader heeft een plasticfabriek in de wijk Ma’amel. U bent gescheiden van uw echtgenote.

Op 10 mei 2015 vertrok u 's morgens naar de markt op El Mutanaibi. Rond 16u kreeg u plots telefoon van uw familie, die u waarschuwde niet naar huis terug te komen. Er waren immers drie gemaskerde militieleden naar uw huis gekomen om te eisen dat iemand van de familie mee zou gaan vechten. Uw vader zei hen dat dit niet kon omdat twee van uw broers bezig waren met hun werk, er een ziek was en een andere studeerde. De militieleden zeiden dan dat de student maar moest komen vechten. De gemaskerde personen gaven aan dat ze van el-Hashd- Shaaby zijn. Op aanraden van uw vader dook u diezelfde dag onder bij een vriend, H.(...), in Bagdad El-Jadida.

Twee dagen later kwamen de militieleden terug. Toen uw vader zei dat u er niet was en dat men ook geen nieuws meer had van u, drongen ze het huis binnen, schreeuwden ze dat u niet voor altijd kon weggaan en bedreigden ze u. Ze vertrokken maar een tweetal uur later kwamen ze terug om de gevel van jullie huis te bekladden met de slogan : ‘Het huis van de soennieten. De familie is vogelvrij verklaard. Niemand mag het huis kopen of verkopen’. Het huis van uw oom H.(...) grenst aan uw huis. Omwille van die slogan vreesde hij voor zijn leven en ongeveer anderhalve maand later heeft hij zijn huis verlaten. De militie Asaib Ahl al-Haqq nam toen zijn huis en boerderij in als trainingsoord.

Op 15 mei 2015 verliet u Irak. U vroeg asiel aan in België op 22 juni 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een origineel identiteitsdocument (afgeleverd op 16 januari 2012), een lidkaart van ‘Jameyat el-Shuara el-Iraqieen (een dichtersvereniging, afgegeven op 1 oktober 2013) en een universiteitspas (afgegeven op 1 oktober 2014). Op de Dienst Vreemdelingenzaken toonde u een kopie van uw paspoort op uw GSM. Na het gehoor stuurde u ook nog een patiëntenfiche door.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat leden van el-Hashd-Shaaby eisten dat u mee zou gaan strijden. Omdat u niet op deze eis inging vreest u bij terugkeer naar Irak gedood te worden. U blijft echter zeer algemeen en vaag over uw asielmotieven en overtuigt het Commissariaat-generaal dan ook niet dat u persoonlijk gevisieerd zou zijn met het oog op vervolging.

Eerst en vooral verklaart u aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat de militie op 10 mei 2015 bij u thuis kwam en dat u op 15 mei 2015 Bagdad verlaten heeft. Dit herhaalde u ook verschillende keren op het Commissariaat-generaal (resp. CGVS p.2, 3, 8, 9, 11), ook als u daar uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Uit de Eurodac-database blijkt echter dat uw vingerafdrukken al in Griekenland werden genomen op 6 mei 2015, dus nog voor de militie u kwam bedreigen. Dat u enerzijds herhaaldelijk en uitdrukkelijk stelt dat de bedreigingen waarvoor u het land diende te verlaten begonnen op 10 mei 2015 maar anderzijds blijkt dat u al op 6 mei 2015 aangetroffen werd in Griekenland maakt uw verklaringen en dus ook uw asielmotieven geheel ongeloofwaardig.

U beweert bovendien dat 10 mei 2015, de dag waarop de milities bij uw familie langskwamen, op een vrijdag viel en u zich dit goed herinnert omdat u toen naar de wekelijkse markt in El Mutanaibi ging (CGVS p.3). Deze datum, 10 mei 2015, viel echter op een zondag.

Daar komt bovenop dat een aantal van uw verklaringen erg vaag zijn, wat verder doet twifelen aan de oprechtheid van uw asielmotieven. Ook al was u niet zelf aanwezig toen de militieleden bij u thuis langskwamen op 10 mei 2015 en vernam u slechts telefonisch wat er gebeurde, toch zijn uw verklaringen over deze ingrijpende gebeurtenis erg vaag. Men mag immers verwachten dat u meer informatie aan uw vader zou hebben gevraagd. Zo kan u nauwelijks vertellen waarom de militieleden u wilden rekruteerden, wat u zou moeten gaan doen of waar u naartoe zou moeten gaan. U kon ook zeer weinig vertellen over het gebeuren toen de militie twee dagen later terug bij jullie thuis kwam en het huis binnendrong. U kon enkel vertellen dat ze zeiden dat u ‘niet voor altijd kon weggaan’ en dat ze schreeuwden. Toen u gevraagd werd of uw vader nog meer had verteld zei u enkel dat hij gezegd had dat ze boos waren terwijl ze de eerste keer rustig waren (CGVS p.12).

Ook over de organisatie van Asaib Ahl al-Haqq in uw wijk zijn uw verklaringen erg vaag. Op het Commissariaat-generaal vertelde u dat uw familie vermoedde dat de militieleden deel uitmaken van Asaib Ahl al-Haqq, omdat deze militie de controle in uw wijk heeft en omdat ze later ook kwamen trainen in het huis van uw oom. U kent echter niet hun plaatselijke leiders in uw wijk (CGVS p.12). Dit mag, rekening houdend met uw bewering dat ze de macht uitoefenen in uw wijk en u persoonlijke problemen met hen kreeg, erg verbazen.

Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat sjiiitische organisaties als Asaib Ahl al-Haqq en al-Hashd al-Shaabi soennieten zouden rekruteren om hun rangen te versterken. De doelstelling van al-Hashd al-Shaabi is juist om de oorlog tegen de soennieten verder te zetten (zie het rapport van de Finse Immigration Service, Security Situation in Baghdad – the shia militias, p. 5). Uit het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over de veiligheidssituatie in Irak (oktober 2015, pag. 53) blijkt ook dat het de sjiiitische militie niet aan gemotiveerde vrijwilligers ontbreekt en dat er geen berichten zijn dat er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering. Ook u bevestigt overigens dat het 'niet normaal' is dat deze militie beroep zou doen op soennitische rekruten en heeft hiervoor evenmin een verklaring (CGVS p.10).

U verklaarde ook dat noch uw vader noch uw broers na uw vertrek lastig werden gevallen door de militie (CGVS pag. 13), ook niet toen ze naast het huis van uw vader begonnen te trainen. U maakt ook geen melding van het feit dat men nog verder naar u gezocht heeft. Dit maakt het weinig aannemelijk dat de militie echt naar u op zoek zijn en dat u bij terugkeer moet vrezen voor uw leven.

Tot slot beschikt u niet over het minste begin van bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven en incidenten. U baseert uw asielaanvraag met andere woorden volledig op tegenstrijdige, onnauwkeurige en weinig aannemelijke verklaringen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4 §2 a en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle

over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt (een identiteitskaart, een universiteitspas, een lidkaart van een dichtersvereniging en een kopie van uw paspoort op uw GSM) wijzigen deze vaststellingen niet. Integendeel, het is eerder vreemd dat u uw identiteitskaart niet heeft meegenomen op uw vlucht en deze enkel kon neerleggen nadat u die later via een koerierdienst werd opgestuurd. U verklaarde daarover dat u op het moment dat u plots moest onderduiken enkel maar uw universiteitspas en de lidkaart van de dichtersvereniging op zak had. In een stad als Bagdad, waar er vele checkpoints zijn, kan men echter verwachten dat u steeds een identiteitskaart op zak heeft.

Over uw paspoort verklaarde u trouwens bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op advies van de smokkelaar uw paspoort weggooiden toen u werd opgepakt in Griekenland, bij het binnenkomen vanuit Turkije (Verklaring DVZ, pag. 10). Bij het CGVS zei u daarentegen dat uw paspoort verdwenen was in zee toen uw boot brak. Het paspoort zat immers in uw bagage (CGVS, pag. 8). Deze manifeste tegenstrijdigheid ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u moeite heeft met het onthouden van data. Aan deze verklaring kan weinig geloof worden gehecht. De diverse data die u tijdens uw relaas aanhaalt, namelijk de dag waarop u onderdook en de dag waarop u Bagdad verliet, heeft u meermaals en herhaaldelijk bevestigd en dit doorheen de verschillende gehoren op coherente wijze. Deze zijn dermate essentieel voor uw vluchtrelaas dat men er dan ook van uit kan gaan dat u zich deze als universiteitsstudent goed herinnert. U legt na het gehoor een patiëntenfiche voor, waaruit blijkt dat u aan de arts heeft verteld dat u geheugenproblemen heeft en dat de arts u een vitaminesupplement heeft voorgeschreven. Uit dit stuk

kan niet zondermeer uitgemaakt worden dat u effectief gebukt zou gaan onder geheugenproblemen die u zouden verhinderen uw asielmotieven uit de doeken te doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker herhaalt dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van sektarisch geweld. Doordat hij geweigerd heeft om zich aan te sluiten bij de extremistische sjjiitische groepering Asaib Ahl al-Haqq, is verzoeker naar eigen zeggen door leden van deze militie met de dood bedreigd. Verzoeker vreest dat hij het slachtoffer van wraakmaatregelen zal worden vanwege leden van deze militie en dat de – in hoofdzaak sjjiitische – autoriteiten hem hiertegen niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven. Het huidige klimaat in Irak en met name in Bagdad is trouwens dermate onveilig dat hij hoe dan ook niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten, aldus verzoeker, die opwerpt dat hij Irak heeft verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was. De toestand werd voor hem onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hem dan het land te verlaten. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar het Commissariaat-generaal het hem ten kwade duidt dat hij stelt dat zijn moeilijkheden zouden zijn begonnen op 10 mei 2015, de dag waarop de sjjiitische militie een bezoek had gebracht aan zijn woning, terwijl volgens de Eurodac-database zijn vingerafdrukken al op 6 mei 2015 waren afgenomen in Griekenland, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn geheugenproblemen, minstens heeft het Commissariaat-generaal deze problemen onderschat. Verzoeker citeert een passage uit het gehoorverslag en stelt dat hieruit overduidelijk is komen vast te staan dat hij wel degelijk veel moeite heeft om data te onthouden. Hij voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal eveneens ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die heeft opgelopen, niet alleen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Bagdad maar ook tijdens zijn vluchtroute naar Europa. Verzoeker verduidelijkt dat hij met de dood is bedreigd door leden van een extremistische sjjiitische groepering die gekend staat om zijn meedogenloos optreden. Hij heeft vervolgens zijn familie en zijn land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa. Tijdens zijn moeilijke doortocht door Europa onderging hij in Hongarije mishandelingen door agenten en was hij 19 dagen lang van zijn vrijheid beroofd alvorens hij werd overgedragen aan de Servische autoriteiten. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, aldus verzoeker, die betoogt dat de geheugenproblemen die hij kent wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat hij op sommige, schijnbaar eenvoudige vragen (zoals bijvoorbeeld op welke exacte datum de sjjiitische militie zijn woning was binnengedrongen) geen accuraat antwoord wist te geven. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat hij momenteel in behandeling is bij een klinisch psycholoog in het Medisch Centrum Maasmechelen, zoals moet blijken uit de verklaring toegevoegd aan het verzoekschrift.

Met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid aangaande zijn paspoort (uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten blijken dat hij zijn paspoort had weggegooid op advies van de smokkelaar, terwijl hij op het Commissariaat-generaal had verklaard dat zijn paspoort verloren was gegaan toen zijn boot tijdens de overtocht vernield was geraakt en kapseisde), stelt verzoeker dat hij nooit heeft verklaard dat hij zijn paspoort zou hebben weggegooid. Volgens hem moet er sprake zijn van een misverstand. Alleszins werden zijn verklaringen afgelegd bij

de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet voorgelezen en had hij aldus niet de kans om deze op hun correctheid te controleren.

Voorts laats verzoeker gelden dat gedwongen rekruteringen door sjjiitische milities wel degelijk plaatsvinden, dit in tegenstelling tot het vage en algemene standpunt van het Commissariaat-generaal waarin a priori ten onrechte wordt uitgesloten dat gedwongen rekruteringen gebeuren.

Waar het Commissariaat-generaal hem tenslotte verwijt geen bewijzen te hebben voorgelegd van zijn moeilijkheden met de sjjiitische militie, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal, gelet op de aard van de vervolgingen (mondelijke bedreigingen vanwege een machtige lokale sjjiitische militie, die banden heeft met de hoofdzakelijk sjjiitische autoriteiten) onmogelijk kan verwachten dat hij aan zijn vervolgers schriftelijke bewijzen zou moeten vragen...

Verzoeker besluit dat hij om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Irak, alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel had het Commissariaat-generaal een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met zijn opmerkingen en argumenten, alsook met zijn persoonlijke labiele psycho-medische toestand, aldus verzoeker, die meent dat er *in casu* er geen ernstige reden bestaat om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker vooreerst te vrezen voor een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. Bovendien meent hij dat een terugkeer naar Bagdad na een afwezigheid in het buitenland op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Dit gegeven op zich maakt volgens verzoeker dat zijn persoonlijke situatie in Bagdad hoe dan ook uitzichtloos is bij terugkeer en hij vreest hierdoor een ernstig risico te lopen op o.a. ontvoering hetzij een afrekening.

Verzoeker herhaalt dat hij om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Irak, alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een schrijven van dhr. Jan Van de Eeden, klinisch psycholoog-psychotherapeut, dd. 11 januari 2016 gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat de militie op 10 mei 2015 bij hem thuis kwam en dat hij op 15 mei 2015 Bagdad verlaten heeft, hetgeen hij ook verschillende keren herhaalde op het Commissariaat-generaal, terwijl uit de Eurodac-database blijkt dat zijn vingerafdrukken al in Griekenland werden genomen op 6 mei 2015, dus nog voor de militie hem kwam bedreigen, vaststelling welke zijn asielmotieven geheel ongeloofwaardig maakt, (ii) hij bovendien beweert dat 10 mei 2015, de dag waarop de milities bij zijn familie langskwamen, op een vrijdag viel en hij zich dit goed herinnert omdat hij toen naar de wekelijkse markt in El Mutenaihi ging, doch deze datum op een zondag viel, (iii) zijn verklaringen over het bezoek van de militieleden erg vaag zijn, hij nauwelijks kan vertellen waarom de militieleden hem wilden rekruteren, wat hij zou moeten gaan doen of waar hij naartoe zou moeten gaan, en hij ook zeer weinig kon vertellen over het gebeurde toen de militie twee dagen later terug bij hen thuis kwam en het huis binnendrong, (iv) ook zijn verklaringen over de organisatie van Asaib Ahl al-Haqq in zijn wijk erg vaag zijn, hetgeen rekening houdend met zijn bewering dat ze de macht uitoefenen in zijn wijk en hij persoonlijke problemen met hen kreeg, erg mag verbazen, (v) het erg onwaarschijnlijk is dat sjjiitische organisaties als Asaib Ahl al-Haqq en al-Hashd al-Shaabi soennieten zouden rekruteren om hun rangen te versterken daar de doelstelling van al-Hashd al-Shaabi juist is om de oorlog tegen de soennieten verder te zetten, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat het de sjjiitische milities niet aan gemotiveerde vrijwilligers ontbreekt en dat er geen berichten zijn dat er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering en ook verzoeker overigens bevestigt dat het 'niet normaal' is dat deze militie een beroep zou doen op soennitische rekruten, (vi) hij verklaarde dat noch zijn vader, noch zijn broers na zijn vertrek lastig werden gevallen door de milities, ook niet toen ze naast het huis van zijn vader begonnen te trainen en hij ook geen melding maakt van het feit dat men nog verder naar hem gezocht heeft zodat het weinig waarschijnlijk is dat de milities echt naar hem op zoek zijn en dat hij bij terugkeer moet vrezen voor zijn leven, (vii) hij niet over het minste begin van bewijs

beschikt van de door hem ingeroepen asielmotieven en incidenten en hij zijn asielaanvraag aldus volledig baseert op tegenstrijdige, onnauwkeurige en weinig aannemelijke verklaringen, (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, (ix) de door hem voorgelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen, zoals wordt toegelicht en (x) aan zijn verklaring dat hij moeite heeft met het onthouden van data weinig geloof kan worden gehecht daar hij de diverse data die hij tijdens zijn relaas aanhaalt, namelijk de dag waarop hij onderdook en de dag waarop hij Bagdad verliet, doorheen de verschillende gehoren meermaals en herhaaldelijk en op coherente wijze heeft bevestigd en uit de patiëntenfiche waaruit blijkt dat hij aan de arts heeft verteld dat hij geheugenproblemen heeft en dat de arts hem een vitaminesupplement heeft voorgeschreven niet zonder meer kan uitgemaakt worden dat hij effectief gebukt zou gaan onder geheugenproblemen die hem zouden verhinderen zijn asielmotieven uit de doeken te doen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 december 2015 (CG nr. 1515687), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Zo is het ongeloofwaardig, gelet op de grote spanningen tussen de twee geloofsgemeenschappen in Irak, dat een sjiietische militie als al-Hashd al-Shaabi verzoeker, die soenniet is, zou hebben willen rekruteren om hun rangen te versterken en mee met hen te gaan vechten. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Security situation in Baghdad – The shia militias van Finnish Immigration Service van 29 april 2015) bestaat deze militie immers uit ervaren en gemotiveerde militanten die het strijden beschouwen als een religieuze plicht en een verderzetting van de oorlog tegen de soennieten. Dat zij aldus een 'vijand' in hun rangen zouden willen opnemen/dwingen, terwijl uit

dezelfde informatie blijkt dat het hen allerminst aan gemotiveerde vrijwilligers ontbreekt, moet volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Verzoeker bevestigde tijdens het gehoor overigens zelf dat het 'niet normaal' is dat deze militie beroep zou doen op soennitische rekruten en hij bleek hiervoor evenmin een plausibele verklaring te hebben: *"Is het normaal dat ze ook soennieten ronselen? Nee, het is niet normaal, misschien hebben ze hun argumenten. Misschien omdat de gevechten momenteel in soennitische regio zijn. Het feit dat een sjitische militie in die regio gaat vechten, met een paar soennitische strijders, dat wordt niet als normaal gezien."* (administratief dossier, stuk 7, p. 10). Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij blijft bovendien tot op heden in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen van de door hem aangehaalde incidenten. Zo kan minstens worden verwacht dat verzoeker zijn bewering dat de gevel van zijn huis door de militie werd beklad met de slogan 'Het huis van de soennieten. De familie is volgelvrij verklaard. Niemand mag het huis kopen of verkopen' zou kunnen staven aan de hand van foto's, desgevallend een klacht bij de politie, *quod non*.

2.5.2. Dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen in dit verband blijkt andermaal uit het gegeven dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen op consistente wijze verklaarde dat de militie op 10 mei 2015 bij hem thuis kwam, dat op 12 of 13 mei de gevel van zijn huis werd beklad, dat zijn vader hem op 13 mei zijn paspoort, kledij en noodzakelijke spullen voor zijn reis bracht, dat hij op 14 mei zijn ticket heeft geboekt en dat hij op 15 mei 2015 Bagdad heeft verlaten (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 5 en verklaring DVZ, vraag 40; stuk 7, gehoor CGVS, p. 2-3, p. 5, p. 8-9 en p. 11-12), terwijl uit de Eurodac-database blijkt dat zijn vingerafdrukken al in Griekenland werden genomen op 6 mei 2015, dus nog voor de militie hem kwam bedreigen. In zoverre verzoeker deze vaststellingen tracht te ontcrachten door te wijzen op zijn geheugenproblemen en het feit dat hij veel moeite heeft om data te onthouden, kan hij bezwaarlijk overtuigen en gaat hij overigens voorbij aan de pertinente overwegingen dienaangaande waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *"Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u moeite heeft met het onthouden van data. Aan deze verklaring kan weinig geloof worden gehecht. De diverse data die u tijdens uw relaas aanhaalt, namelijk de dag waarop u onderdook en de dag waarop u Bagdad verliet, heeft u meermaals en herhaaldelijk bevestigd en dit doorheen de verschillende gehoren op coherente wijze. Deze zijn dermate essentieel voor uw vluchtrelaas dat men er dan ook van uit kan gaan dat u zich deze als universiteitsstudent goed herinnert. U legt na het gehoor een patiëntenfiche voor, waaruit blijkt dat u aan de arts heeft verteld dat u geheugenproblemen heeft en dat de arts u een vitaminensupplement heeft voorgeschreven. Uit dit stuk kan niet zondermeer uitgemaakt worden dat u effectief gebukt zou gaan onder geheugenproblemen die u zouden verhinderen uw asielmotieven uit de doeken te doen."* Ook het feit dat verzoeker naar eigen zeggen traumatische ervaringen heeft opgelopen tijdens zijn vluchtroute (hij zou in Hongarije zijn mishandeld door politie en hij werd er gedurende 19 dagen van zijn vrijheid beroofd alvorens hij werd overgedragen aan de Servische autoriteiten), doet niets af aan de vaststelling dat hij zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een duidelijke en chronologische uiteenzetting gaf vanaf zijn vertrek uit Irak tot zijn aankomst in België en dat zijn opeenvolgende verklaringen over zijn reisweg in zijn geheel genomen als coherent en eensluidend kunnen worden beschouwd, waarbij verzoeker zijn aankomst in Griekenland situeerde rond 23 mei 2015 (administratief dossier, stuk 7, gehoor CGVS, p. 8-9) of 24 mei 2015 (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ, vraag 30), hetgeen echter onverenigbaar is met het feit dat zijn vingerafdrukken al in Griekenland werden genomen op 6 mei 2015. Aangezien uit het administratief dossier aldus blijkt dat verzoeker zowel bij het indienen van zijn asielaanvraag als tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in staat is gebleken om coherente, precieze, omstandige, gestructureerde en gedetailleerde verklaringen af te leggen, kan niet worden aangenomen dat hij ten gevolge van geheugenproblemen niet in staat zou zijn geweest om zijn relaas op een correcte en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van dhr. Jan Van de Eeden, klinisch psycholoog-psychotherapeut, dd. 11 januari 2016 vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit daar dit attest duidelijk is opgesteld op basis van verzoekers eigen (ongeloofwaardige) verklaringen. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker zelfs nadat hij werd geconfronteerd met het feit dat hij al op 6 mei 2015 werd aangetroffen in Griekenland, bleef volharden in zijn bewering op 15 mei 2015 Bagdad te hebben verlaten: ***"Ik stel vast dat u op 6 mei in Griekenland bent geweest. Ik heb steeds bij alle data 'ongeveer' gezegd'. Maar u bent pas op 15 mei vertrokken? Ik weet dat ik op 15 mei vertrokken ben uit Bagdad. Voor de rest was de verblijfsdata ongeveer. Als u op 15 mei vertrokken bent, hoe kunnen dan uw vingerafdrukken op 6 mei genomen zijn in Griekenland? Het zou kunnen dat ik niet precies de data had doorgegeven, het is een moeilijke reis, het kan zijn dat die data met 2 à 3 dagen verkeerd zijn."*** (administratief dossier, stuk 7, p. 9). Het geheel van voorgaande vaststellingen haalt de geloofwaardigheid van de door verzoeker

uiteengezette vluchtmotieven finaal onderuit. Ten overvloede kan hierbij nog worden opgemerkt dat verzoeker beweert dat 10 mei 2015, de dag waarop de militie bij zijn familie langskwamen, op een vrijdag viel en hij zich dit goed herinnert omdat hij toen naar de wekelijkse markt in El Mutenaibi ging, doch deze datum op een zondag viel.

2.5.3. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn, zijn de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven dat (i) verzoekers verklaringen over het bezoek van de militieleden erg vaag zijn, hij nauwelijks kan vertellen waarom de militieleden hem wilden rekruteren, wat hij zou moeten gaan doen of waar hij naartoe zou moeten gaan, en hij ook zeer weinig kon vertellen over het gebeurde toen de militie twee dagen later terug bij hen thuis kwam en het huis binnendrong en (ii) ook zijn verklaringen over de organisatie van Asaib Ahl al-Haqq in zijn wijk erg vaag zijn, bijkomstig en niet determinerend, wat niet wegneemt dat de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. Kritiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.5.4. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er voorts niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5.5. Behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven bracht verzoeker doorheen zijn gehoren voor het overige geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest, verklaarde verzoeker uitdrukkelijk "*Daarnaast, geen andere problemen.*" (administratief dossier, stuk 7, p. 13). Verzoeker toont dan ook op generlei wijze aan dat hij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Dit klemt des te meer daar nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij na zijn vertrek uit Irak nog werd gezocht.

2.5.6. De overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zij tonen slechts zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aan, gegevens welke niet worden betwist.

2.5.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische militieën geleid. De aanwezigheid van deze militieën heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische militieën, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van deze beoordeling en de stelling dat de veiligheidssituatie in Bagdad op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg is, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Waar hij voorts nog poneert dat een terugkeer naar Bagdad na een afwezigheid in het buitenland op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien en hij dan ook vreest hierdoor een ernstig risico te lopen op onder andere ontvoering, hetzij een afrekening, blijft verzoeker steken in het uiten van niet gefundeerde blote beweringen en speculaties van zijnentwege, waarmee hij niet vermogt deze aangehaalde vrees enige objectieve grondslag te verlenen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS